

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXIII. De piaculo in ipso Altari majoris Ecclesiae à servis fugitivis
commisso.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἐρμηνεύων πῶς θεοτόκῳ λέγεται, πλατείως ἐξήτασε Φαίνομα τῶν ὀνομασθέντων ἀγνοήσας τὰς πραγματείας τῶν παλαμῶν διόκαθ' ὅς ἐστιν, τὴν λέξιν μόνην ἀπέσταται ἐπεὶ ὁ ψιλὸν ἐ λέγει ἄνθρωπον τὸν χειρὸν, ὡς φωτεινὸς ἢ παύλῳ ὁ Σαμοσατεύς, καὶ αἰσθηθεῖσαι αὐτῆ προσομιλίᾳ διδασκασίῃ, ὡς ἔδαμοθ' τὴν τῆ θεοῦ λόγῳ ὑπόστασιν ἀναρεῖ, ἀλλὰ πανταχοῦ ἐνυπόστατον αὐτὸν ὁμολογεῖ καὶ ἐκείσιν ἔμην ὡς φωτεινὸς καὶ ὁ Σαμοσατεύς, ἀναρεῖ αὐτῆ τὴν ὑπαρξίν τῆτο γ' καὶ μανχαῖοι, καὶ οἱ δὲ τοῦ μπιανου δογματίζῃ ἐτόλμησαν ἔτω μὲν αὐτῶν νεσορίον φρονοῦντα ἐνερίσκω ἐγὼ, ἐκ τε ὧν ἀνέγνων αὐτῆ λόγων, καὶ ἀφ' ἧ ὀνομασθέντων λέγῃσιν ἔμικρὰν μὲντοι ἄρα τὴν τῆ οἰκμὴν ἢ ψυχρολογία νεσορία ἐκασθεν.

A exponens, quâ ratione dicatur Deipara, eam quaestionem latissime pertractavit. Apparet igitur Nestorium scripta veterum penitus ignorasse. Et ob eam causam, ut jam dixi, solam Deiparâ vocem impugnat. Christum enim nudum hominem ab illo non dici, sicuti Photinus & Paulus Samosatensis dixerunt, homilia ab illo editâ fatis docent. In quibus nusquam Verbi Dei hypostasin tollit, sed personam illud habere, ac substantivum esse, ubique profitetur; nec quemadmodum Photinus & Paulus Samosatensis, substantiam ei adimit, quod quidem & Manichæi & Montani sectatores asserere non dubitarunt. Et hanc fuisse Nestorii sententiam, partim ex libris ejus quos quidem perlegi, partim ex fautorum illius sermonibus deprehendi. Ceterum stulta illa Nestorii garrulitas orbem terrarum non mediocriter perturbavit.

Κεφ. λγ'

CAPUT XXXIII.

Περί τῆς ἰσομνημοσύνης ἐκ τῆς θυσιασθῆνης τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἐπὶ τῶν θυρίδων δ' ἄλων.

De piaculo in ipso altari majoris Ecclesie & servus fugitivus commissõ.

Καί τῶν ἡμετέρων, ἐπισυνέβη μυστακρῶν τι πρᾶγμα κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ἡρώδαι οἰκείται γ' ἐνός τῶν μεγάλα θναμίων, βαρβαροὶ ὄντες τὸ γένῳ, ἀπηνῆς τῆ θασότε περὶ μὲν, τῆ ἐκκλησία προσφεύγῃ καὶ ἔξῃ φροεῖτες, εἰς τὸ θυσιασθῆν ἐῖσπῆσαν ἄσκαλὸν μὲν τε ἐξελθεῖν, ἐδὴν τε ὅπως ἐπειθοντο· ἀλλ' ἐμποδῶν ταῖς ἱεραῖς λειτουργίαις ἐγίνοντο· ἐπὶ τε ἡμέρας πολλὰς τῆ ἔξῃ γυμνὰ κατέχοντες, ἐτοιμοὶ πρὸς τὸ ἀμύνεσθαι πάντα τὸν προσιόντα ἐγίνοντο· καὶ ἕνα τῶν κληρικῶν ἀποσφάξαν- D τῆσιν, καὶ ἄλλων τραυματίσαντες, τέλῳ ἐπι-κατέσφάξαν ἑαυτῶς· καὶ τις τῶν παρόντων, ἐκκαλοὶ ἔλεγε σημαίνῃ τὸν μολυσμὸν τῆναῖ, ἐπιλέγων ἀρχαῖα τινὸς ποιητῆ δύο ἰάμβες.

CUM hæc ita gesta essent, forte contigit ut nefarium quoddam facinus in Ecclesia perpetraretur. Cujusdam enim præpotentis viri servi, natione Barbari, domini sui atrocitatem experti, ad Ecclesiam confugerunt; strictisque gladiis ad ipsum altare profilierunt. Cumque rogarentur ut inde abscederent, nullâ ratione adduci poterant, ut parerent, sed impedimento erant quominus divinum officium celebraretur. Et plurimis diebus evaginos vibrantes gladios, quemvis ad se accedentem ferire parati erant. Tandem vero cum ex Clericis unum interfecissent, alium autem vulnerassent, semetipsos pederunt. Unde quidam ex iis qui aderant, templi profanationem nihil boni dixit portendere, duos veteris cujusdam Poetæ senarios in eam rem adducens.

Σημεῖα γ' δὲ ταῦτα γίνεσθαι φιλεῖ, Ὅταν ἐν ναοῖς ἐγκατασκήψῃ μῦσῳ. Καὶ τῆς δόξης ὁ εἰπὼν ἔδημαρτεν τὴν διαίτησιν γ' ὡς εἰκεν ἐσήμαινε τῆ λαῖ, καὶ κατὰ τὴν τῆ αἰλικτῆς διαίτησεως.

Namque hæc malorum signa sunt ne plurimum, Cum sacra dirum templa polluit scelus. Nec opinione suâ falsus est is qui ista dixerat. Etenim disidium populi, & ejus qui disidii auctor fuerat depositio portendebatur.